

Ministeriet kan ikke — og det glæder mig i denne Henseende at have en Støtte i det agtede og indflydelsesrige Medlem for Svendborg Amts 3die Valgfreds (S. A. Hansen) — have fuldført Budget i § 25 af den kjøbenhavnske Indkomstskattelov ved blot at fremlægge et Forslag her et Par Gange uden Hensyn til, hvorvidt Forhandlingerne herom komme. Regjeringen kunde maasse, hvis det, som sagt, enten her eller i det andet Thing havde mødt uoverftgellige Hindringer, have, hvad man kalder en Undskyldning eller et Paaskud til at udeblive med et Forslag i denne Retning, men her foretager ikke engang Skin af en saadan Grund til at udeblive med det, og jeg finder ikke tilstrækkelig Grund for Ministeriet til at undlade at gjøre Forsøg paa Opfyldelsen af den tidsvante § 25 i den Omstændighed, at Kjøbenhavns Magistrat, ialtsald paa de fleste Trin, hvor Kommunalbestyrelsens Erklæring om Forslag vedrørende denne Sag har foreligget, med større eller mindre Styrke og af særegen eller stærkere Grund har modsat sig en Forandring i den Paragraph, som det er meest påtrængende at faae forandret, nemlig § 11. Det vilde jo da se ud, som om Kjøbenhavns Magistrat var istand til at stoppe Lovgivningsværket, men dette maa jeg paa det Allerærbødigste have mig fræbedt. Jeg finder altsaa, at denne ellers saa velkendte Sag, over hvilken jeg ingenlunde skal udbrede mig vidtløftigt, fortjener paany at tages under Overveielse, og jeg skal dog ved denne Leilighed sige, at der ogsaa er en virkelig i Sagens Indre Natur liggende Grund for mig til at bringe den frem. Det er ikke alene dette Krav, man har i § 25 af den kjøbenhavnske Indkomstskattelov, der har bevæget mig til at komme med nærværende Forespørgsel, men det er en i Sagens Natur liggende Grund, idet nemlig en Forandring virkelig er påtrængende og tidsvarende. Det er iøvrigt skal jeg tilføje, gaaet igjennem Størstedelen af Udtalelserne her i Thinget ved denne Sags forskellige første Behandlinger og ligeledes igjennem Udvalgsbetænkningerne, at man tog mindre Hensyn til en Forandring af §§ 2 og 3, thi disse Paragrapher handle om Skatter paa faste Eiendomme. Det er

nemlig den Velgjerning, kunne vi sige, som Loven af 19de Februar 1861 ydede Kjøbenhavns Kommune, at den ophævede Skatteligningen i særskilte Diemed og dernæst slog en hel Del paa denne Maade lignede Skatter sammen til en Fællesbævnelse og slog dem fast som en uroffeltig Afgift, en stadig og varig Byrde, hvilende paa Eiendomme; men dette Fortrin, der saaledes opnaaedes, har dog ogsaa sin Begrændsning. Som jeg nemlig ved en anden Leilighed har tilladt mig at henpege paa, er jo Bestemmelsen om Areal-skatten bygget paa Bygningsafgiften, og den har jeg tidligere tilladt mig her at betegne som en urimelig og uformaalstjenslig Skat. Forsaavidt kunde jeg altsaa ogsaa ønske, at de første Paragrapher, der omtales at skulle undergives et Gjennemsyn, ogsaa virkelig blive notere prøvede. I det Hele maa jeg udtale, at jeg ialtsald ikke kan være med til at lægge tungt og byrdefulde Skatter eller andre Afgifter paa saadanne Brugsgjenstande, saadanne faste Brugsting, der høre til Livets første Nødenheder, men at man derimod bør beskaffe Belværet, Formuen, Indtægten — hvad man vil kalde det — i en mere flydende Skikkelse. Ved nemlig at beskaffe saadanne første Nødvendighedssting forhøier man Bænkflidigheden ved Brugen af dem og faster derved en Byrde over paa Mængfoldige, der mindst kunne taale at bære den. Men den væsentligste Indvendning jeg har imod den bestaaende Skattelov, hvorfor jeg kunde ønske netop Indkomstskattelovens § 11 prøvet paany og forandret, er netop den, at jeg er utilfreds baade med hele den rene Indtægtskat, som man kalder den, i og for sig og i Særdeleshed med den Skattestige, der er opstillet i § 11. Det Utilfredsstillende ved denne har ogsaa, som jeg før nævnte, Borgerrepræsentationens Flertal indset og vedkjendt sig. Ligesom Kjøbenhavn var — om jeg saa maa sige — Prøveklub, og maasse med Føie, ved Indførelsen af Indkomstskatten her i Landet, for at man kunde hofte Erfaringer derfra med Hensyn til Statens Udvidelse som Statskat til hele Landet, saaledes finder jeg, at vi bør gaa den samme Vej med Hensyn til Prøvelsen af en Skat, som af Saglyndige er nævnt som en samlet